

Пам'яті професора І.В. Муромцева

З Ігорем Вікторовичем я познайомилася у вересні 1968 року, коли почала навчатися на першому курсі. Він читав нам курс лексикології та фонетики. Був і лектором, і вів практичні заняття.

Його лекції захоплювали не лише обсягом наукової інформації, але й умінням проводити паралелі міжмовних явищ, наводити цікаві приклади. Від нього ми дізналися, приміром, що є слов'янські мови, де в слові може не бути жодного голосного звука; або про сталі й рухомі наголоси; а коли він якось почав лекцію з «глокої куздри», ми втішалися найрозумнішим, найкращим, наймудрішим і ще багато най-, най-викладачем.

Цікавою була його манера викладання. Він ніколи не говорив голосно, ходив по аудиторії від дверей до вікна і розповідав, розповідав. У викладеному матеріалі не було нічого зайвого, ми встигали записувати головне, слухали й розуміли кожне сказане викладачем слово.

Ігор Вікторович дбав про нашу грамотність. Після першого університетського диктанту, коли значна частина першокурсників показала зовсім не блискучі знання з орфографії та пунктуації, він запровадив щотижневі додаткові заняття з правопису.

Наші куратори запрошували меломана Муромцева на виховні години, де ми слухали його розповідь про музику і власне музику після коментаря. Досі пам'ятаю враження від уперше почутої Сьомої симфонії Шостаковича.

Закінчивши університет, я прийшла працювати на кафедру. Трапилося так, що стала асистентом у Ігоря Вікторовича. Він був лектором, а я вела практичні заняття. Це була та сама лексикологія з фонетикою. Щоб згадати структуру курсу, я почала ходити на лекції. Це було неймовірно! По-перше, я ніби повернулася в студентство, а по-друге, я тепер бачила ту величезну майстерність лектора, котрої не дано відчувати першокурсникам.

Через певний час доцентіві Муромцеву доручили читати історичну граматику, а мені перейшов у спадок улюблений курс лексикології та фонетики. Я вдячна своєму вчителю за знання, одержані від нього, за витримку, з якою він навчав мене упродовж мого асистенства, за підтримку в різних життєвих ситуаціях. Лише Ігореві Вікторовичу я могла пожалітися на негаразди, і він знаходив розраду.

Згодом я стала бувати вдома в родині Муромцевих, познайомилася із чарівною Ольгою Георгіївною, донькою Юлею, сином Павлом. Затишок, взаємоповага, уміння приділяти увагу рідним, атмосфера певного аристократизму – це неповний перелік моїх вражень від гостей на провулку Степовому, 6.

Упродовж мого майже сорокалітнього перебування на кафедрі я перетиналася з Ігорем Вікторовичем у різних ситуаціях і завжди відзначала його ерудованість, принциповість, витримку, толерантність. Щиро дякую долі, що дала можливість співпрацювати з Учителем, Ученим, бути поруч із Людиною.

Любов Савченко, професор кафедри української мови